

“Noach - The Most Unlikely Hero of the High Holy Days?”

I: RH Musaf - Featuring Noach!?!

Rabbi Moshe Shulman, Torah in Motion, Elul-Tishrei 5786-5787

Genesis 6:8-9,7:1

6:8. But Noach found favor in Hashem's eyes. 9. These are the descendants of Noach. Noach was a righteous man, faultless in his generation; Noach walked with God.

7:1. Hashem said to Noach, "Come into the ark, you and your entire household, for it is you whom I have seen to be righteous before Me in this generation.

Eruvin 18b

Rabbi Yirmeya ben Elazar said: Only some of a person's praise should be said in his presence, and all of it may be said not in his presence. Some of his praise should be said in his presence, as it is written: "...for you have I seen righteous before Me in this generation" (Genesis 7:1). And all of it not in his presence, as it is written: "Noah was a righteous man, and perfect in his generations [and Noah walked with God]" (Genesis 6:9).

Sanhedrin 108a

Rabbi Yohanan says: ... of his generation - but not in other generations. Reish Lakish says: In his generation - all the more so in other generations.

Rashi Genesis 6:9

IN HIS GENERATIONS — Some of our Rabbis explain it to his credit - he was righteous even in his generation; it follows that had he lived in a generation of righteous people he would have been even more righteous. Others - to his discredit - in comparison with his own generation he was righteous, but had he lived in the generation of Abraham he would have been accounted as of no importance (cf. Sanhedrin 108a).

Breishit Rabbah 36:3

R. Berekiah said: Moses was more beloved than Noah. Noah, after having been called *A righteous man* (Gen. VI, 9), is called *A MAN OF THE GROUND*; but Moses, after having been called *An Egyptian man* (Ex. II, 19), was then called *A man of God* (Deut. XXXIII, 1).

Devarim Rabbah 11:3

Noah said to Moses: 'I am greater than you because I was delivered from the generation of the Flood.' Whereupon Moses replied: 'I reached higher than you, **for you saved yourself, but you had no strength to deliver your generation**; but I saved both myself and my generation when they were condemned to destruction at the time of the Golden Calf.' Whence this? For it is said, *And the Lord repented of the evil which He said He would do unto His people* (Ex. XXXII, 14).

II Shmuel 23:1

These are the last words of David: The utterance of David son of Jesse, The utterance of the man set on high, The anointed of the God of Jacob, The favorite of the songs of Israel:

Talmud Avodah Zarah 5a

What is the meaning of the verse: *'The saying of David the son of Jesse, and the saying of the man raised on high.* [It means this:] The saying of David the son of Jesse, the man who elevated the yoke of repentance.

Rosh Hashanah 16a

And recite before Me on Rosh HaShana verses that mention Kingships, Remembrances, and *Shofarot*: Kingships so that you will crown Me as King over you; Remembrances so that your remembrance will rise before Me for good; and with what will the remembrance rise? It will rise with the *shofar*.

1. בראשית - פר' נח

ו(ח): וְנֹחַ מָצָא חֵן בְּעֵינֵי יְקֹזֵק: (ט) אֵלֶּה תּוֹלְדֹת נֹחַ נֹחַ אִישׁ צַדִּיק תָּמִים הָיָה בְּדֹרֹתָיו אֶת הָאֱלֹהִים הִתְהַלֵּךְ נֹחַ: (ז) וַיֹּאמֶר יְקֹזֵק לְנֹחַ בֹּא אִתָּהּ וְכָל בֵּיתְךָ אֶל הַתֵּבָה כִּי אֲנִי רֹאֲתִי צַדִּיק לְפָנַי בְּדֹר הַזֶּה:

2. גמ' עירובין יח:

וַאֲמַר רַבִּי יְרֵמְיָה בֶּן אֶלְעָזָר: מִקְצַת שְׂבָחוֹ שֶׁל אָדָם אוֹמְרִים בְּפָנָיו, וְכוּלּוֹ שֶׁלֹּא בְּפָנָיו. מִקְצַת שְׂבָחוֹ בְּפָנָיו, דְּכָתִיב: "כִּי אוֹתָךְ רֹאֲתִי צַדִּיק לְפָנַי בְּדֹר הַזֶּה", כּוּלּוֹ שֶׁלֹּא בְּפָנָיו, דְּכָתִיב: "נֹחַ אִישׁ צַדִּיק תָּמִים הָיָה בְּדֹרֹתָיו".

3. גמ' סנהדרין קח.

אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן: "בְּדֹרֹתָיו", וְלֹא בְּדֹרֹת אַחֲרָיו. וְרִישׁ לְקִישׁ אָמַר: "בְּדֹרֹתָיו", כָּל שְׁכֵן בְּדֹרֹת אַחֲרָיו.

4. רש"י בר' ו:ט

יֵשׁ מִרְבּוּתָּיו דּוֹרָשִׁים אוֹתוֹ לְשֹׁבַח - כָּל שְׁכֵן אֱלֹהֵי הַדּוֹר צַדִּיקִים הָיָה צַדִּיק יוֹתֵר; וְיֵשׁ שְׂדוּרָשִׁים אוֹתוֹ לְגַנְיָה - לְפִי דוֹר הָיָה צַדִּיק וְאֱלֹהֵי הַדּוֹר בָּדְרוּ שֶׁל אַבְרָהָם לֹא הָיָה נֶחֱשָׁב לְכָלֹם (סנה' ק"ח):

5. בר"ר לו ד"ה ג ויחל נח

אָמַר רַבִּי בְּרַחְמֵי, חָבִיב מֹשֶׁה מִנֹּחַ, נֹחַ מְשֻׁנָּקָרָא (בראשית ו, ט): אִישׁ צַדִּיק, נִקְרָא אִישׁ אֲדָמָה, אֲבָל מֹשֶׁה מְשֻׁנָּקָרָא (שמות ב, יט): אִישׁ מִצְרִי, נִקְרָא (דברים לג, א): אִישׁ הָאֱלֹהִים.

6. דב"ר יא ד"ה ג וזאת הברכה

דָּבָר אַחֵר, נֹחַ אָמַר לְמֹשֶׁה - אֲנִי גָדוֹל מִמֶּךָ שֶׁנִּצְלַתִּי מִדּוֹר הַמְּבּוּל, אָמַר לוֹ מֹשֶׁה - אֲנִי נִתְעַלֵּיתִי יוֹתֵר מִמֶּךָ, אִתָּהּ הִצַּלְתָּ אֶת עַצְמְךָ וְלֹא הָיָה בְּךָ כַּח לְהַצִּיל אֶת דּוֹרְךָ, אֲבָל אֲנִי הִצַּלְתִּי אֶת עַצְמִי וְהִצַּלְתִּי אֶת דּוֹרִי כְּשֶׁנִּתְחַיְבוּ כָּלֶיָּה בַּעֲגֹל, מִנּוֹן, שְׁנֵאמַר (שמות לב, יד): וַיִּנָּחֵם ה' עַל הָרָעָה אֲשֶׁר דָּבָר לַעֲשׂוֹת לַעֲמּוֹ...

7. שמואל ב כ"ג

(א) וְאֵלֶּה דְּבָרֵי דָּוִד הָאֲחֵרִים נֶאֱמָר דָּוִד בֶּן יִשִׁי וַיָּאָם הַגִּבֹּר הַקָּם עַל מְשִׁיחַ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב וַיָּנֵעַ זְמֵרוֹת יִשְׂרָאֵל:

8. גמ' ע"ז ה.

... דְּרַבִּי שְׁמוּאֵל בֶּר נַחֲמָנִי אָמַר רַבִּי יוֹנָתָן, מֵאִי דְּכָתִיב "וַיָּאָם דָּוִד בֶּן יִשִׁי וַיָּאָם הַגִּבֹּר הַקָּם עַל"?! נֶאֱמָר דָּוִד בֶּן יִשִׁי שְׁהָקִים עוֹלָה שֶׁל תְּשׁוּבָה.

9. ראש השנה טז ע"א

וַאֲמַרְנוּ לְפָנַי בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה מַלְכוּת זְכוּרֹנוֹת וְשׁוֹפְרוֹת. מַלְכוּת — כְּדִי שְׁתַּמְלִיכוּנִי עֲלֵיכֶם, זְכוּרֹנוֹת — כְּדִי שְׁיַעֲלֶה זְכוּרֹנֵיכֶם לְפָנַי לְטוֹבָה, וּבִמְהָ — בְּשׁוֹפָר.

Rosh Hashanah 32a

Mishnah: One does not mention verses of Remembrance, Kingship, and *Shofar* that have a theme of punishment.

Unetaneh Toket – Musaf

We lend power to the holiness of this day. For it is tremendous and awe filled, and on it your kingship will be exalted, your throne will be established in loving-kindness, and you will sit on that throne in truth.

It is true that you are the one who judges, and reproves, who knows all, and bears witness, who inscribes, and seals, who reckons and enumerates. You remember all that is forgotten. You open the book of records, and from it, all shall be read. In it lies each person's insignia.

And with a great shofar it is sounded, and a thin silent voice shall be heard. And the angels shall be alarmed, and dread and fear shall seize them as they proclaim: behold! the Day of Judgment on which the hosts of heaven shall be judged, for they too shall not be judged blameless by you, and all creatures shall parade before you as a herd of sheep. As a shepherd herds his flock, directing his sheep to pass under his staff, so you shall pass, count, and record the souls of all living, and decree a limit to each person's days, and inscribe their final judgment.

On Rosh Hashanah it is inscribed, and on Yom Kippur it is sealed - how many shall pass away and how many shall be born, who shall live and who shall die, who in good time, and who by an untimely death, who by water and who by fire, who by sword and who by wild beast, who by famine and who by thirst, who by earthquake and who by plague, who by strangulation and who by lapidation, who shall have rest and who wander, who shall be at peace and who pursued, who shall be serene and who tormented, who shall become impoverished and who wealthy, who shall be debased, and who exalted. But repentance, prayer and righteousness avert the severity of the decree

10. ראש השנה לב ע"א

מתנ': אין מזכירין זכרון מלכות ושופר של פורענות. מתחיל בתורה...

11. תפילת מוסף – ונתנה תקף

ונתנה תקף קדשת היום כי הוא נורא ואים ובו תנשא מלכותך ויכון בחדס כסאך ותשב עליו באמת אמת כי אתה הוא דין ומוכיח ויודע ועד וכותב וחותם וסופר ומונה ותזכר כל הנשפחות ותפתח את ספר הזכרונות וימאליו יקרא וחיותם יד כל אדם בו ובשופר גדול יתקע וקול דממה דקה ישמע ומלאכים יחפזו ויחיל וירעדה לאחזון ויאמרו הנה יום הדין לפקד על צבא מרים בדין כי לא יזכו בעיניך בדין וכל באי עולם יעברו לפניך כבני מרון כבקר רועה עדרו מעביר צאנו תחת שבטו כן תעביר ותספר ותמנה ותפקד נפש כל חי ותחתך קצבה לכל בריה ותכתב את גזר דינם בראש השנה ויפתחו, וביים צום פפור יחתמו. כמה יעברו, וכמה יבראו, מי יחיה, ומי ימות, מי בקצו, ומי לא בקצו, מי במים, ומי באש, מי בחרב, ומי בחיה, מי ברעב, ומי בצמא, מי ברעש, ומי במגפה, מי בחניקה, ומי בסקילה, מי נוח, ומי ינוע, מי ישקט, ומי יטרף, מי ישל, ומי יתסר, מי יעני, ומי יעשיר, מי ישפל, ומי ירום. ותשובה ותפלה וצדקה מעבירין את רע הגזרה.

Rav A. Lichtenstein Z"l, Alon Shevut 59, "Days of Remembrance"

It seems to me that the sanctity of the day is bound up with remembrance in two senses. There is no doubt that the first aspect—gathering up the past, accumulating facts, refreshing information; as it were, exists. It finds its primary expression in the opening of the blessing of Zikhronot, where the character of Rosh Hashanah as a day of judgment is emphasized: "You remember the deeds of the world and take account of all creatures from ancient times..."

Within a few sentences after the beginning of the blessing, we encounter a turning point. We have just heard, "For the remembrance of every creature comes before You...", behind which there seemingly lurks a terrible threat to the person exposed in all his nakedness and cunning. **Suddenly, however, a new note reaches our ears:** "For the remembrance of all deeds comes before You, and You investigate the deeds of them all; and You also remembered Noah with love, and You took account of him with words of salvation and mercy..." **From that point onward, this tone grows stronger and stronger.** It is, of course, dominant in the verses cited, and therefore it was established as halakhah that "we do not mention remembrances of punishment" (Rosh Hashanah 32a); but it also stands at the center of the petition at the end of the blessing.

The fact that "You are the One who remembers all forgotten things from eternity, and there is no forgetfulness before Your throne of glory" does indeed recur, but it is applied toward an entirely different purpose. **What is remembered is primarily the covenant** of the Holy One, blessed be He, with the congregation of Israel, and the self-sacrifice of the patriarchs and their descendants as its source and on its behalf. If so, then surely the nature of remembrance is not abstract intellectual knowledge, but an **emotional, relational bond**. On this plane, the very connection with the Holy One, blessed be He, is for the good...

Nevertheless, it is clear that the remembrance to which we aspire is wholly positive: "a good remembrance," a remembrance of compassion and love, a remembrance of happiness and consolation. In light of the Ramban's statement that "Rosh Hashanah is a day of judgment with mercy" (commentary Leviticus 23:24), one may say that we begin with praise of the King of Judgment, and from there declare the remembrance that gathers and knows—and therefore also accuses and prosecutes. But we conclude with a petition to our God and the God of our fathers, and from there relate to the **sympathetic and redeeming remembrance**, to the source of "an accounting of salvation and mercy from the highest heavens of old."

In this duality, the two faces of the Day of Remembrance are expressed.

12. הג"ר א. ליכטנשטיין, עלון שבות 59 ("ימי זכרון")

דומני שקדושת היום מעורה בזכירה בשני המובנים. אין ספק, שהפן הראשון - אגירת העבר, צבירת עובדות, רענון מידע (הכל, כמובן, כביכול) - קיים. הוא מוצא את עיקר ביטוי בפתחת ברכת זכרונות, בה מובלט אופיו של ראש השנה כיום דין. "אתה זוכר מעשה עולם ופוקד יצורי קדם..."

תוך כמה משפטים אחר תחילת הברכה, אנחנו נתקלים במפנה. זה עתה שמענו, "כי זכר כל היצור לפניך בא..." כשמאחרי עובדה זו מסתתר לכאורה איום נורא לאדם החשוף בעירומו וערמומיותו, ופתאום מגיע לאזנינו צליל חדש: "כי זכר כל המעשים לפניך בא ואתה דורש מעשה כולם, וגם את נח באהבה זכרת ותפקדהו בדבר ישועה ורחמים..."; ומשם ואילך גוברת והולכת נימה זו. היא, כמובן, דומיננטית בפסוקים המצוטטים, ולכן נקבע להלכה ש"אין מזכירין זכרונות של פורענות" (ר"ה לב.), אך היא גם עומדת במרכז הבקשה שבסוף הברכה. עובדת "כי זכר כל הנשפחות אתה הוא מעולם, ואין שכחה לפני כסא כבודך" אמנם חוזרת ונשנית, אך היא מיושמת למטרה אחרת לגמרי. הנזכר הוא בעיקר ברית הקב"ה עם כנסת ישראל ומסירות נפשם של האבות וזרעם כמקורה ולמענה. ואם כך, הרי ודאי שאופי הזכירה אינו ידיעה עיונית ערטילאית אלא זיקה נפשית. במישור זה, עצם הקשר עם הקב"ה הוא לטובה....

אולם מובן שהזכירה שאנו שואפים אליה היא חיובית לחלוטין - "זיכרון טוב", זכירת חמלה ואהבה, זכירת אושר ונחמה. לאור קביעת הרמב"ן כי "ראש השנה - יום דין ברחמים" (פירושו עה"ת, ויקרא כ"ג, כ"ד), ניתן לומר כי אנו פותחים בשבח מלך המשפט, ומתוך כך מצהירים על הזיכרון האושר ויודע, וממילא, המאשים ומקטרג; אך אנו מסיימים בבקשה לא-להינו וא-להי אבותינו, ומתוך כך מתייחסים לזיכרון האוהד והגואל, למקור "פקודת ישועה ורחמים משמי שמי קדם". בשניות זו מתבטאים שני פני יום הזיכרון.

מלכיות

על פן וקנה לך ה' אֵל־להינו, לראות מהרה בתפארת עזך, להעביר גוילים מן הארץ, והאלילים כרות ופרתו, לתקן עולם במלכות שדי. וכל בני בשר יקראו בשמך, להפנות אליך כל רשעי ארץ. יפירו וידעו כל יושבי תבל, כי לך תכרע כל ברך, תשבע כל לשון. לפניך ה' אֵל־להינו יקרעו ויפולו, ולקבד שמך יקר יתנו, ויקבלו כלם את עול מלכותך, ותמלוד עליהם מהרה לעולם ועד: כי המלכות שלך היא, ולעולמי עד תמלוד בכבוד

בכתוב בתורתך:

1. ה' ימלוד לעולם ועד:
2. ונאמר, לא הביט און במעקב, ולא ראה עמל בישראל, ה' אֵל־להינו עמו, ותרועת מלך בו:
3. ונאמר, ויהי בישרון מלך בהתאסף ראשי עם יחד שבטי ישראל:
4. כי לה' המלוכה ומשל בגוים:
5. ונאמר, ה' מלך גאות לבש, לבש ה' עוז התאגר, אף תכון תבל כל תמוט:
6. ונאמר, שאו שערים ראשיכם והפאזו פתחי עולם ויבוא מלך הכבוד: מי זה מלך הכבוד ה' עוזו וגבור ה' גבור מלחמה: שאו שערים ראשיכם ופאזו פתחי עולם ויבוא מלך הכבוד: מי הוא זה מלך הכבוד ה' צבאות הוא מלך הכבוד סלה:
7. ועל ידי עבדיך הנביאים כתוב לאמר ואלה שמע ישראל מלך ישראל וגואלו ה' צבאות, אני ראשון ואני אחרון, ומפלעדי אין אֵל־להים:
8. ונאמר, ועלו מושעים בהר ציון לשפוט את הר עשן והיתה לה' המלוכה:
9. ונאמר, והיה ה' למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד:
10. שמע ישראל ה' אֵל־להינו ה' אחד:

אֵל־להינו ואֵל־להי אבותינו, מלוד על כל העולם כולו בכבודך, והנשא על כל הארץ ביקרך, והופע בחדר גאון עזך על כל יושבי תבל ארצה, וידע כל פעול, כי אתה פעלתו, ויבין כל יצור, כי אתה יצרתו, ויאמר כל אשר נשמה באפו, ה' אֵל־להי ישראל מלך, ומלכותו בכל משלה: (ושבת אֵל־להינו ואֵל־להי אבותינו, רצה נא במנוחתנו) קדשנו במצותיך, ותן חלקנו בתורתך, שבענו מטובך ושמחנו בישועתך, (ושבת והנחילנו ה' אֵל־להינו באהבה וברצון שבת קדשך, וניחו בו כל ישראל מסדשי שמך) וסתר לבנו לעבדך באמת, כי אתה אֵל־להים אמת, ודברך אמת וקיים לעד. בא"י מלך על כל הארץ, מקדש (ושבת השבת) ישראל ויום הזכרון:

זכרונות

אתה זוכר מעשה עולם ופוקד כל יצורי קדם. לפניך נגלו כל תעלומות והמון נסתרות שמבראשית. כי אין שכה לפני כסא כבודך ואין נסתר מנגד עיניך: אתה זוכר את כל המפעל. וגם כל היצור לא נכתד ממך: הכל גלוי וידוע לפניך ה' אֵל־להינו, צופה ומביט עד סוף כל הדורות. כי תביא חוק זכרון להפקד כל רוח ונפש. להזכר מעשר רבים והמון בריות לאין תכלית: מראשית כזאת הודעת, ומלפנים אותה גלית. זה היום תחלת מעשיך, זכרון ליום ראשון. כי חוק לישראל הוא משפט לא־להי יעקב: ועל המדינות בו נאמר איזו לחבר, ואיזו לשלום, איזו לרעב, ואיזו לשבע, ובריות בו יפקדו להזכירם לחיים ולמוות. מי לא נפקד כהיום הזה. כי זכר כל היצור לפניך בא. מעשה איש ופקדתו ועלילות מעשיו גבר. מחשבות אדם ותחבולותיו ויצרי מעללי איש: ואשרי איש שלא ישכחך, ובו אדם יתאמץ בך, כי דורשיך, לעולם לא יכלשו, ולא יכלמו לנצח כל החוסים בך: כי זכר כל המעשים לפניך בא ואתה דורש מעשה כלם:

וגם את נח באהבה זכרת. ותפקדו בדבר ישועה ורחמים, בהביאך את מי המבול לשחת כל בשר מפני רוע מעליהם. על פן זכרנו בא לפניך ה' אֵל־להינו, להרבות ורעו כעפרות תבל וצאצאיו כחול הים.

בכתוב בתורתך:

1. ויזכר אֵל־להים את נח, ואת כל החיה, ואת כל הבהמה, אשר אתו בתתך, ויעבר אֵל־להים רוח על הארץ וישכו המים:
2. ונאמר, וישמע אֵל־להים את נאקתם, ויזכור אֵל־להים את בריתו, את אברהם את יצחק ואת יעקב:
3. ונאמר, וזכרתי את בריתי יעקב, ואת בריתי יצחק, ואת בריתי אברהם אונור, והארץ אונור:
4. זכר עשה לנפלאותיו, חנון ורחמים ה':
5. ונאמר, טרף נתן ליראיו, ויזכר לעולם בריתו:
6. ונאמר, ויזכר להם בריתו, וינחם כרב חסדיו:

ועל ידי עבדיך הנביאים כתוב לאמר

7. הלוד וקראת באזני ירושלים לאמר, כה אמר ה' זכרתי לך חסד ועוריד, אהבת כלולותיך, לכתך אחרי במדבר, בארץ לא זרועה:
8. ונאמר, וזכרתי אני את בריתי אותך בימי מעוריד, ונקימותי לך ברית עולם:
9. ונאמר הבן יקיר לי אפרים, אם ילד שעשועים, כי מדי דברי בו זכור אונורנו עוד, על פן המו מע לו, רחם ארחמנו נאם ה':
- אוי"א, זכרנו בזכרון טוב לפניך, ופקדנו בפקדתך ישועה ורחמים משמי שמי קדם, וזכר לנו ה' אֵל־להינו את הברית ואת החסד ואת השבעה אשר נשבעת לאברהם אבינו בהר המורה. ותראה לפניך עקדה שעקד אברהם אבינו את יצחק בנו על גבי המזבח, וכבש רחמיו לעשות רצונך בלבב שלם, פן יכבשו רחמיו את פסוק מעלינו, ובטובך הגדול ישוב חרון אפך מעמד ומעירך ומאראך ומנחלתך. וקיים לנו ה' אֵל־להינו את הדבר שהבטחתנו בתורתך על ידי משה עבדך מפי כבודך כאמור: 10. וזכרתי להם ברית ראשנים אשר הוצאתי אתם מארץ מצרים לעיני הגוים להיות להם לא־להים, אני ה':

כי זוכר כל הנשכחות אתה הוא מעולם, ואין שכה לפני כסא כבודך, ונקדת יצחק, לזרעו (של יעקב) היום ברחמים תזכר. ברוך אתה ה', זוכר הברית:

שופרות

אתה נגלית בענן כבודך על עם קדשך לדבר עמם. מן השמים השמעתם קולך, ונגלית עליהם בערפלי טהר. גם כל העולם כולו חל מפניך, ובריות בראשית חרדו ממך, בהגלותך מלפנו על הר סיני: ללמד לעמך תורה ומצוות. ותשמיעם את הוד קולך, ודברות קדשך מלהבות אש. בקולות וברקים עליהם נגלית, ובקול שופר עליהם הופעת.

בכתוב בתורתך,

1. ויהי ביום השלישי בהיות הבקר, ויהי קולות וברקים ויען כבד על ההר, וקול שופר חזק מאד, ויחרד כל העם אשר במחנה:
2. ונאמר, ויהי קול השופר הולך וחזק מאד, משעה ידבר והא־להים יעננו בקול:
3. ונאמר, וכל העם רואים את הקולות, ואת הלפידים, ואת קול השופר ואת ההר עשן, וירא העם ויגעו וינעמו מרחק:
4. עלה אֵל־להים בתרועה, ה' בקול שופר:
5. ונאמר, בחצוצרות וקול שופר, הריעו לפני המלך ה':
6. ונאמר תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו: כי חוק לישראל הוא משפט לא־להי יעקב:
7. ונאמר הללוג־ה הללו אל בקדשו, הללוהו ברקיע עזא: הללוהו בגבורותיו, הללוהו כרוב גדלו: הללוהו בתקע שופר, הללוהו בגבל וכןור: הללוהו בתף ומחול, הללוהו במנים ועגב: הללוהו בצלצלי שמע, הללוהו בצלצלי תרועה: כל הנשמה תהלל־ה, הללוג־ה:
8. ועל ידי עבדיך הנביאים כתוב לאמר ואלה שמע ישראל שופר וקול שופר, כל יושבי תבל ושבט ארץ, כנשא נס הרים תראו וכתקוע שופר תשמעו:
9. ונאמר, והיה ביום ההוא יתקע בשופר גדול, ויבאו האבדים בארץ אשור, והנדחים בארץ מצרים, והשתחוו לה' בהר הקדש בירושלים:
10. ונאמר, ויהי עליהם יראה, ויצא כפרק חצו, ויהי אלקים בשופר יתקע, והלך בסערות תימן: ה' צבאות יגן עליהם, פן תגו על עמך ישראל בשלומך:
11. אֵל־להינו ואֵל־להי אבותינו, תקע בשופר גדול לחרותנו, ושא נס לקבץ גליותינו, וקרב פזירינו מבין הגוים, ונפוצותינו פנס מירכתי ארץ. והביאנו לציון עירך ברנה ולירושלים בית מקדשך בשמחת עולם, ושמ נעשה לפניך את קרבנות חובותינו, כמצנה עלינו בתורתך, על ידי משה עבדך מפי כבודך, כאמור:
12. ויביום שמחתכם ובמועדיכם ובראשי חדשיכם, ויתקעתם בחצוצרות על עולותיכם ועל זבחי שלמיכם, והיו לכם לזכרון לפני אֵל־להיכם, אני ה' אֵל־להיכם:

כי אתה שומע קול שופר, ומאזין תרועה ואין דומה לך:

ברוך אתה ה', שומע קול תרועת עמו ישראל ברחמים